

Universitätsbibliothek Paderborn

**Spes & Fiducia, Cvris Ivdiciisqve Dei, Erga Homines In Hac
Vita Existentes, Firmata**

Stengel, Georg

[S.I.], 1645

§. 2. Fic[us] Eremitæ ac vuæ ab Angelo allatæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49823](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-49823)

videant suavitatem; edant, ut esuriant; bibant, ut sitiant fontem salientem in vitam æternam; quicunque suavitatem sequuntur.

§. II.

Ficus Eremitæ, a vua ab Angelo allata.

Apud Palladium Helenopolitanum Episcopum, Posidonius Thebanus hæc ipse de se narrat: *Cum habitarem in loco Porphyrite, anno uno, toto anno, nullum hominem conueni, non audiui sermocinationem, non panem tetigi, nisi si quando paucis uteer dactylis, & sicubi herbas inuenirem agrestes. Quo quidem tempore, cum mei panes, aliquando defecissent, egres-sus sum è spelunca, ut venirem in orbem terræ habitabilem, & cum toto die ambulasse, vix aberam à spelunca duo millia. Cum ergo cir-cumspexisset, video equitem militis habitum præferentem, habentem in capite galeam tiari-feram: & cum conjectasset, eum esse militem, profectus sum usq; ad speluncam, & inueni ca-nistrum vuarum, & ficum nuper decerpta-rum: quod cum accepisset, letus redini ad spe-luncam, habens, duobus mensibus, cibos illos ad meam refectionem. En ut etiam obsonijs suos recreat cœlestis Pater! Ficus in paradiſo, ad delicias creauerat (quod vel è folijs ficus intelligimus, quæ primi parentes consue-tunt,*

Palladius
cap. 77.
hist. Lau-
siacæ.

runt, vt facerent sibi perizomata) nunc ē Paradiso per Angelum ficus mittit in erēnum. Post diluuium, Noë cœpit exercere terram, & plantauit vineam, vt vinum bibet cum jucunditate, en sine vinea vuas Angelus, non iam Christo, sed Posidonio, in deserto ministrat. Quid debuit vltra facere, etiam illecebris Deus homines allicit ad sibi seruiendum. Cur non sequerentur? vcljad pictas vuas etiam aues aduolarunt; ad veras vuas homines, satis alioquin appetentes vini, se non sinunt inuitari.

§. III.

Panis, oliuæ, poma, herbae dulces seruis Dei diuinitus ministratae.

Ruffin.
lib. 2. c.
21. Pallad. 59.

Abbas Hellen, de quo Ruffinus ac Palladius meminit, idem expertus est. Cū enim aliquando panes ei defecissent, in spelunca, Angelus, in figura fratris eius, attulit nutrimentū. Rursus autem ipsum aliquando quarentes fratres decem numero, errabant per solitudinem, septimo iam die, jeuni permanentes. Cū vero eos innuenisset, iusit in spelunca refici; illi vero eum victus admonuerunt. Ille, qui nihil habebat, quod eis apponerebat, dixit eis: Potens est Deus mensam parare in deserto. Statim autem quidam adolescens, pontone, ipsis orantibus, pul-
sauit.